

הכירו את הסטטיסטיקה: חישובו כמו גברים

אני חובבת סטטיסטיקה. טוב לי לדעת שאני חלק מקבוצה, זה עוזר לי להבין, שחלק מה"נכויות" שלי אינן באמת שלי, אלא, למשל, של המין שלי. לפני כשבועיים קיבלתי מחברה לינק עם הודעה: "חושבת שזה יעניין אותך". הלינק הוביל אותי לתכנית עתודה פוליטית, שאכן עניינה אותי מאד. כשהגעתי לדרישות התפקיד עברתי עליהן, ואחת אחת - פסלתי את עצמי.

גיל? זקנה מידי. נסיון בניהול? אין לי. מעורבות חברתית? לא ממש. כך עברתי על הדרישות עד שהגעתי להערה בסוף, בה נכתב: "אם אינך עומד/ת בתנאי הקבלה - ניתן לפנות במכתב הסבר ונשקול את מועמדותך". המשכתי הלאה.

באותו ערב, כשישבתי עם בעלי והסברתי לו מדוע אין לי סיכוי, הוא ליטרלי נפנף כל סעיף: גיל? - את נראית בת 28.

נסיון בניהול? דא? ניהלת כאן ושם.

מעורבות חברתית? ברור! ההרצאות שלך מגיעות לכל הארץ.

בקיזור - הוא חשב כמו גבר. הוא צייר קו ישר בין המטרה לביני: יש פה תפקיד שמעניין אותי < אני רוצה אותו > אני מתאים לו = אני ניגש. נזכרתי בהערה! בהרצאות שלי אני מספרת על מחקרים שמראים, בין השאר, שנשים מגישות מועמדות לתפקיד רק אם הן מתאימות ל- 100% מהדרישות, בעוד לגברים מספיקה התאמה של 60%. ועוד: גברים יחשבו לרוב למה הם כן מתאימים, ולמה הם יצליחו. נשים יחשבו למה לא, ולמה ייכשלו.

הגשתי בקשה, כתבתי קצר ולעניין, עם אפס השגות, ספקות או התנצלויות (התנהגות נשית נפוצה) מדוע אני מתאימה, ואפילו הכנסתי הכל לשני עמודים, כשביקשו לא יותר משלושה. לפני כמה ימים זומנתי לראיון.

איך? עשיתי סוויץ' במחשבה. אילו לא הכרתי את המחקרים, לא הייתי שמה לב ש"כך עושות כולן". אני בסך הכל מתנהגת כמו אשה, זה לא שאיני מתאימה.

למדו עוד על ההתנהגויות המגבילות שלכן כחלק מהמין הנשי (אנחנו רוצות לרצות, שלא יחשבו שאנחנו ביצ'יות, קשה לנו לשבח את עצמנו, נמנעות מלקחת סיכונים פן נטעה, מתנצלות כל הזמן) והתחילו לשים לב אליהן. שאלו את עצמכן - איך גבר היה מתנהג?